

Aile

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 3:1-15, 2.Korintliler 4:6, Luka 1:26-38, Matta 1:18-24, Efesliler 4:15, 1.Yuhanna 3:18, Yasanın Tekrarı 6.*

HATIRLAMA METNİ: “Oğlum, babanın uyarılarına kulak ver, Annenin öğrettiklerinden ayrılma” (*Süleyman’ın Özdeyişleri 1:8*).

İnsanlar olarak biz (tercihen) her zaman öğreniyoruz. Aslında hayatın kendisi bir okul.

“İsrail’deki imanlı kişiler, en eski çağlardan beri gençlerin eğitimine büyük önem vermişlerdi. Allah, bebeklikten itibaren bile çocuklara, O’nun iyiliğinin ve büyüklüğünün, özellikle O’nun yasasında belirtildiği ve İsrail’in tarihinde açıkça görüldüğü gibi öğretilmesini buyurmuştu. Öğrenmeye açık zihinlere, Kutsal Yazılardan ilahiler, dualar ve dersler yerleştirilmeliydi. Anne ve babalar çocuklarına Allah’ın Yasası’nın, O’nun karakteri olduğunu ve onlar yasanın ilkelerini içtenlikle kabul ederlerken, Allah’ın suretinin, ruh ve akıl üzerinde oluşacağını öğretmeliydiler. Öğretimin büyük bir bölümü sözlü olarak yapılıyordu. Fakat buna rağmen gençler, İbrani yazılarını okumayı öğrendiler ve Eski Antlaşma’nın parşömen kağıt ruloları onların çalışmasına açıldı.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s.58.

İnsanlık tarihinin büyük bölümünde, eğitim genellikle evde gerçekleşti, özellikle de erken yaşlarda. Kutsal Kitap ailedeki eğitim hakkında ne diyor ve aile durumumuz ne olursa olsun ondan kendimiz için hangi ilkeyi öğrenebiliriz?

*10 Ekim Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

İlk Aile

Aslında Kutsal Yazılar'ın kendi sayfalarında, bize, insanlığın ilk günlerindeki aile eğitimine dair pek fazla—aslında hiç—bilgi verilmiyor fakat o zamanlarda eğitimin aile yapısı içinde gerçekleşiyor olduğundan emin olabiliriz.

“Aden bahçesindeki eğitim düzeninin merkezinde aile vardı. Adem, ‘Tanrı Oğlu’ydu’ (*Luka 3:38*) ve En Yüce Olan'ın çocukları, dersi Babaları'ndan alıyorlardı. Onlarınki, kelimenin tam anlamıyla bir aile okuluymdu.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 33.

Her ne kadar ne öğretildiğini bilmiyor olsak da, yaratımın harikalarının ve günah sonrasında ise kurtuluş planının ele alındığından emin olabiliriz.

Aşağıdaki ayetler ne öğretiyor ve bunlar neden Adem ve Havva'nın çocuklarına aktardıkları eğitimin mutlaka birer parçasıydılar? (*Yaratılış 1–2, Yaratılış 3:1–15, 2.Korintliler 4:6, Luka 10:27, Galatyalılar 3:11, Vahiy 22:12*)

“Dünyanın başlangıcında kurulmuş olan eğitim düzeninin, onu takip eden tüm dönemler boyunca insanlık için bir örnek oluşturması gerekiyordu. Onun ilkelerinin bir örneği olarak, ilk atalarımızın evi olan Aden bahçesinde bir örnek okul kurulmuştu.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 20.

Hristiyan eğitimi, aileleri ve üyeleri öğretiyle, ibadetle, bilgiyle, kardeşlikle, müjdecilikle ve hizmetle eğitime taahhüdüdür. Ev, aile üyelerine Allah'ın sevgisi ve vaatleriyle ilgili vaizlik yaptığı yerdir. Orası, İsa'nın çocuklara Rableri, Kurtarıcıları ve arkadaşları olarak tanıtıldığı, Kutsal Kitap'ın Allah'ın Sözü olarak el üstünde tutulduğu yerdir. Aile, senin göksel Baban'la sağlıklı bir ilişkinin neye benzediğini biçimlendirdiğin yerdir.

Yaratılış 4:1–4 ayetlerinde hem Kayın, hem de Habil Rabb'e sunularını getiriyorlar. Onların, sunuların anlamını ve önemini, kurtuluş planıyla ilgili aldıkları aile dersinde öğrenmiş olduklarını kesinlikle tahmin edebiliriz. Elbette, öyküde gördüğümüz gibi, iyi bir eğitim he zaman umut ettiğimiz gibi sonuçlara götürmüyor.

Evdaki durumun ne olursa olsun, onun gerçeğin öğretildiği ve hayata geçirildiği bir yer olması için hangi seçimleri yapabilirsin?

İsa'nın Çocukluğu

Kutsal Yazılar, bize İsa'nın çocukluğu ile ilgili çok az bilgi veriyor. Bu yıllarla ilgili pek çok şey bir gizem olarak kalmaya devam ediyor. Fakat O'nun dünyasal ebeveynlerinin, Meryem ve Yusuf'un kişilikleri hakkında bilgiye sahibiz ve onlar hakkında öğrendiğimiz şeyler, O'nun çocukluğu ve ilk eğitimine dair bazı şeylerin açıklığına kavuşmasına yardım edebilir.

Bu ayetler Meryem ve Yusuf hakkında bize ne öğretiyorlar ve İsa'nın ebeveynleri tarafından nasıl eğitilmiş olabileceği konusunda bize nasıl anlayış sağlayabilirler?

Luka 1:26–38 _____

Luka 1:46–55 _____

Matta 1:18–24 _____

Bu ayetler sayesinde, Meryem ve Yusuf'un her ikisinin de, Allah'ın yasalarına ve buyruklarına itaat ederek yaşamaya çalışan imanlı Yahudiler olduklarını görebiliriz. Ve gerçekten de, Rab onlara gelip, onlarla beraber neler olacağını açıkladığında, imanla kendilerine söylenen her şeyi yerine getirdiler.

“İsa, çocukken havra okullarında öğrenim görmedi. Annesi O'nun ilk “insan” öğretmeni idi. Annesinden ve peygamberlerin yazılarından göksel bilgileri öğrendi. O annesinin dizlerinde, O'nun, İsrail için Musa'ya söylediği sözleri dinledi. Çocukluktan çıkıp gençliğe adım attığında hahamların okullarında eğitim görmek istemedi. O'nun, bu tür kaynaklardan elde edilen bir eğitime ihtiyacı yoktu çünkü O'nun öğretmeni Allah'ıydı.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s.58, 59.

Onların iyi ve imanlı öğretmenler olduklarına şüphe yok fakat Luka 2:41–50 ayetlerindeki öykünün ortaya koyduğu gibi, oğullarında onların anlamadıkları fazladan bir şeyler vardı çünkü İsa, Kendisine yalnızca Rab tarafından açıklanmış bilgi ve bilgeliğe sahipti.

Yukarıdaki Ellen White alıntısını bir daha oku. O'nun annesinin dizinde Bizzat Kendisinin söylediği sözleri nasıl öğrendiği konusunda, Ellen G. White'ın burada yazdıklarını nasıl kavrayabiliriz? Bu bize Allah'ın muazzam sevgisi hakkında ne diyor? Düşkün ve günahkâr varlıklar olan bizler, buna nasıl karşılık vermeliyiz?

İletişim

Bir anlamda, eğitim her seviyede iletişimdir. Öğretmen, öğrencilere aktarmak için ilime, bilgiye, gerçeğe sahip olan kişidir. Çok fazla bilgiyle dolu olan kişi, en azından öğretim bakımından, onu diğerleriyle paylaşabilirdi yoksa bildiklerinin ne anlamı olur?

Fakat başka bir düzeyde, iyi öğretme becerilerine sahip olmak sadece iletişim kurabilmekle sınırlı değildir. Bir ilişki inşa etmek, sürecin tamamı için ayrıca çok önemlidir. “Gerçek öğretmenin, öğrencilerine verecek kendi arkadaşlığından daha değerli çok az armağanı vardır. Yetişkinler için geçerli olan, çocuklar için de geçerlidir ancak sevgi aracılığıyla iletişim içerisinde olursak, onları anlayabiliriz ve en etkili şekilde fayda sağlamak için, onları anlamamız şarttır.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 212.

Diğer bir deyişle, iyi öğretim aynı zamanda duygusal ve kişisel seviyede de işler. Ailenin bir okul olması konusunda da, bu çok önemlidir. Öğretmen ve öğrenci arasında iyi bir ilişki inşa edilmesi şarttır.

İlişkiler, iletişim aracılığıyla kurulur ve gelişir. Hristiyanlar, örneğin Kutsal Kitap'ı okuyarak ya da dua ederek, Allah ile iletişime geçmediklerinde, Allah ile olan ilişkileri durgunlaşır. Aileler, eğer Mesih'in lütfu ve bilgisiyle gelişeceklerse, ilahi rehberliğe ihtiyaç duyarlar.

Aşağıdaki ayetleri oku. Bu ayetlerden ailede (ya da aile dışında) güçlü ilişkilerin nasıl inşa edileceği konusunda ne öğrenebiliriz? (*Mezmurlar 37:7–9; Süleyman'ın Özdeyişleri 10:31, 32; Süleyman'ın Özdeyişleri 27:17; Efesliler 4:15; 1.Yuhanna 3:18; Timoteos 3:1, 2; Yakup 4:11*)

İletişimin doğru tohumlarını ekmeye zaman ayırmak, sadece aile üyelerini Mesih ile kişisel bir ilişkiye hazırlamakla kalmayacak, aynı zamanda aile içindeki ilişkilerin gelişmesine de yardım edecektir. O, çocuklarımız ergenliğe ve yetişkinliğe ulaştığında, kurduğunuza memnun olacağınız iletişim kanallarını geliştirecektir. Çocuk sahibi olmasanız bile, bu ayetlerdeki ilkeler her türlü ilişkide işe yarayacaktır.

Neden sadece ne söylediğimizin değil, nasıl söylediğimizin de çok önemli olduğu üzerine de düşün. Söylediğinde haklı olmana rağmen, onu ifade etme biçiminin büyük ölçüde sözlerinin etkisini mahvettiği durumlardan ne öğrendin?

Ebeveynlerin Üzerine Düşen Görev

“Ey babalar, siz de çocuklarınızın öfkesini uyandırmayın. Onları Rab’bin terbiye ve öğüdüyle büyütün” (*Efesliler 6:4*).

“Erdemli kadını kim bulabilir? Onun değeri mücevherden çok üstündür” (*Süleyman’ın Özdeyişleri 31:10*).

Ebeveynler müthiş bir sorumluluk taşımaktadırlar. Baba, ailenin başıdır ve Aile de kilisenin, okulun ve toplumun yuvasıdır. Eğer baba zayıf, sorumsuz ve yetersizse, aile, kilise okul ve toplum unun sonuçlarına katlanacaktır. “Ruh’un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur” (*Galatyalılar 5:22-23*).

Anneler de belki de tüm toplumdaki en önemli işleve sahipler. Çocuklarının kişiliğine biçim vermek ve evin atmosferini belirlemede büyük etki sahibiler. Babalar, çocuklarının eğitiminde anneler ile birlikte çalışmak için yapabildikleri her şeyi yapmalılar.

Anneler ve babalar bu ayetlerden ne öğrenebilirler? (*Efesliler 5:22, 23, 25, 26; 1.Korintliler 11:3; 2.Korintliler 6:14; Romalılar 13:13, 14; 2.Petrus 1:5-7; Filipililer 4:8*)

Hristiyan ebeveynler, davranışlarıyla kutsal kitaba dayanan ahlâki bir Mesih ve kilise örneği oluşturma yükümlülüğüne sahiplerdir. Evlilik ilişkisi, Mesih’in kilise ile olan ilişkisinin bir paralelidir. Ebeveynler, önderlik etmeyi reddettiklerinde ya da gaddarca bir tavırla önderlik ettiklerinde, kendi çocukları ve dünya için Mesih’in yanlış bir betimlemesini sunuyorlar demektir. Allah tüm Hristiyan ebeveynlere özenle ve sebat ederek çocuklarını eğitmelerini emrediyor (*Yasa’nın Tekrarı 6:7*). Ebeveynler, çocuklarına Rabb’i tüm yürekleriyle sevmeyi öğretme sorumluluğuna sahipler. Rab’den korkmayı, O’na tümüyle bağlılıkla itaat etmeyi öğretmek zorundalar.

Yasanın Tekrarı 6:7 ayetinde, İsrail oğullarına, çocuklarına Rabb’in halkı için yaptıklarıyla ilgili vermeleri gereken eğitime dair açık talimatlar bulunmaktadır. Atalarımızın çocuklarına anlatacakları öykü de önemlidir fakat Mesih’in çarmıhından sonra yaşayan bizlerin anlatacak daha da önemli bir öyküsü yok mu?

Bu sebeple, çocuklarımıza sağlamamız gereken tedavi ya da eğitim, üzerlerine Allah’ın hakikatini döktüğümüz ve onları Mesih’le olan kendi ilişkilerine hazırladığımız sürekli ve öngörülse bir iştir.

Fakat sonuçta, her birimiz özgür irade kutsal armağanına sahibiz. En nihayetinde, büyüyüp yetişkinler olduklarında, çocuklarımız Allah’ın karşısında kendi cevaplarını verecekler.

Unutmayın

İsrail oğulları Vaat Edilen Ülke'ye girmeden önce, Musa onlarla bir kez daha konuşarak, Allah'ın onlara önderlik ettiği pek çok harika olayı hatırlattı ve Rabb'in onlar için yapmış olduklarını unutmamaları için onları tekrar uyardı. Yasanın Tekrarı bir çok yönden Musa'nın son arzusu ve vasiyetiydi. Ve binlerce yıl önce, bugün yaşadığımız hayattan çok farklı bir kültürde ve hayat standartlarında yazılmış olmasına rağmen, ilkeler bizim için de geçerliliğini koruyor.

Yasanın Tekrarı 6. bölümü oku. Bu bölümden Hristiyan eğitiminin ilkelerine dair ne öğrenebiliriz? Sadece kendi çocuklarımıza değil, Allah ve O'nun büyük kurtarma işleri ile ilgili bizim bildiklerimizi bilmeyen herkese öğrettiklerimizin merkezinde ne olmalı? Bu ayetlerde aynı zamanda hangi uyarılar mevcut?

Çocuklarına öğretmeleri gerekenler içerisinde, Allah'ın onların arasında yaptığı fevkalade işler en önemlileriydi. Ve aynı şekilde Allah'ın onlar için tüm yaptıklarını unutmamaları için de açıkça uyarıda bulunulmuştu.

Eğer ebeveynler kutsal kitap öğretilerini çocuklarının hayatlarına dahil etmekte ilk büyük işlevi gerçekleştireceklerse, o halde, elbette kendi hayatlarını çocuklarına verecek yeterli bilgi ve zamana sahip olacak şekilde tanzim edip hazırlama sorumluluğuna sahipler.

“Çocuğun ilk öğretmeni annesidir. Çocuğun gelişiminin en hızlı olduğu, öğrenmeye en yatkın olduğu çağlarda, eğitimi büyük oranda annesinin elleindedir.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 275.

Ebeveynlerin, Allah'ın sevgisi ve vaatleri hakkında çocuklarına vaizlik etmeleri gereken asıl zaman işte bu dönemdir. Çocuklarınıza bizzat Allah'ın bilgelliğini ve vaatlerini öğretmek için düzenli bir takvim belirlemek, ailenin gelecek kuşaklarını olumlu yönde etkileyecektir.

Şu ayeti oku: “Onları çocuklarınıza belletin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin” (Yasa'nın Tekrarı 6:7). Burada ne demek isteniyor ve Rabb'in gerçeğini sadece çocuklarımızın önünde değil kendi önümüzde de tutmanın ne kadar önemli olduğu konusunda bize ne söylemeli?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, kitabından, 275-278 sayfalarındaki “Preparation [Hazırlık]”, 283–286 sayfalarındaki “Cooperation [İşbirliği]” ve 287–297 sayfalarındaki “Discipline [Terbiye]” bölümlerini oku.

“Hem babaların, hem de annelerin üzerine, çocuğun erken dönem ve sonrasındaki eğitimi ile ilgili sorumluluklar düşer ve ebeveynlerin her ikisi için de dikkatli ve derinlemesine hazırlık en önceliklisidir. Babalık ve annelik olasılığını üstlenmeden önce, erkekler de kadınlar da fiziksel gelişimin yasalarına aşına olmalıdırlar. . Aynı zamanda zihinsel gelişim ve ahlâki eğitimin yasalarını anlamalıdırlar.”—Ellen. G. White, *Education [Eğitim]*, s. 276.

“İşbirliği, ev yaşamında anne ve baba arasında başlamalıdır. Onlar, çocuklarının eğitiminde ortak sorumluluğa sahipler ve sürekli olarak birlikte hareket etmek için çaba göstermelidirler. Birbirlerine güç vermek için Allah’tan yardım isteyerek, kendilerini O’na teslim etsinler. . . . Çocuklarına bu eğitimi sağlayan ebeveynlerin, öğretmeni eleştirdikleri pek görülmez. Hem çocuklarının menfaatinin hem de okula karşı adaletli olmanın bunu gerektirdiğini anlarlar, bu sebeple, kendileriyle aynı sorumluluğu taşıyan öğretmene olabildiğince destek olup onu onurlandırır.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 283.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Çocuğumuz olsa da olmasa da, hepimiz bir çeşit konutta yaşıyoruz ve diğer insanlarla da etkileşim içindeyiz. Bu haftanın dersinden, yaşadığın yerdeki ya da başka yerlerdeki diğer insanlarla olan etkileşiminde hatta onlar için tanıklığında sana yardım edebilecek ne öğrendin?
- ❷ Eğitimi iyi bir şey olarak görmeye meyilliyizdir. (Sonuçta kim eğitime karşı olabilir ki?) Fakat durum her zaman böyle midir? Eğitimin amacından saptırılarak kötü bir şeye dönüştürülmesinin örnekleri neler olabilir? Bu olumsuz örneklerden, eğitimi iyi bir şey yapmamıza yardım edecek ne öğrenebiliriz?
- ❸ Çarşamba gününün dersinde belirtildiği gibi, her birimiz özgür irade kutsal armağanına sahibiz. Er ye da geç, çocuklar gençlere ve sonra da birer yetişkine dönüştüklerinde, çocuklukları boyunca kendilerine öğretilen Allah hakkında kendi kararlarını verecekler. Diğer insanlara müjde hakkında tanıklık etmek isteyen ve onlara müjdeyi öğretmek isteyen her ebeveyn—aslında her kişi—, özgür irade hakkındaki bu çok önemli hakikati neden her zaman aklında tutmalıdır?